

РОМАНТИЧНА ІСТОРІЯ В НАЙКРАЩИХ ТРАДИЦІЯХ
ДЖОДЖО МОЙЄС ТА НІКОЛАСА СПАРКСА

Чи можна зустріти кохання на автобусній зупинці? Лорі зустріла... Від пронизливого погляду незнайомця її серце шалено застукало. Однак автобус рушив, а хлопець так і лишився на зупинці. Минув рік. На різдвяній вечірці подруга Сара знайомить Лорі зі своїм хлопцем Джеком. У ньому Лорі впізнає незнайомця з зупинки, якого так шукала... Та відтепер вони можуть бути лише друзями. Минає кілька років, а Лорі все ще не може забути про свої почуття. Одного дня Джек зізнається, що тоді на вечірці впізнав Лорі, що згадує її погляд і досі... Та краще б вона не чула цієї правди. Бо до чого це призведе?..

Ця книжка — часточка справжньої любові.
The Bookseller

Джозі Сільвер пише з неймовірною теплотою, а персонажі цієї історії стають частинкою вашого серця і лишаються в ньому надовго.

*Джилл Сантополо,
авторка бестселера «Світло, яке ми втратили»*

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5778-8

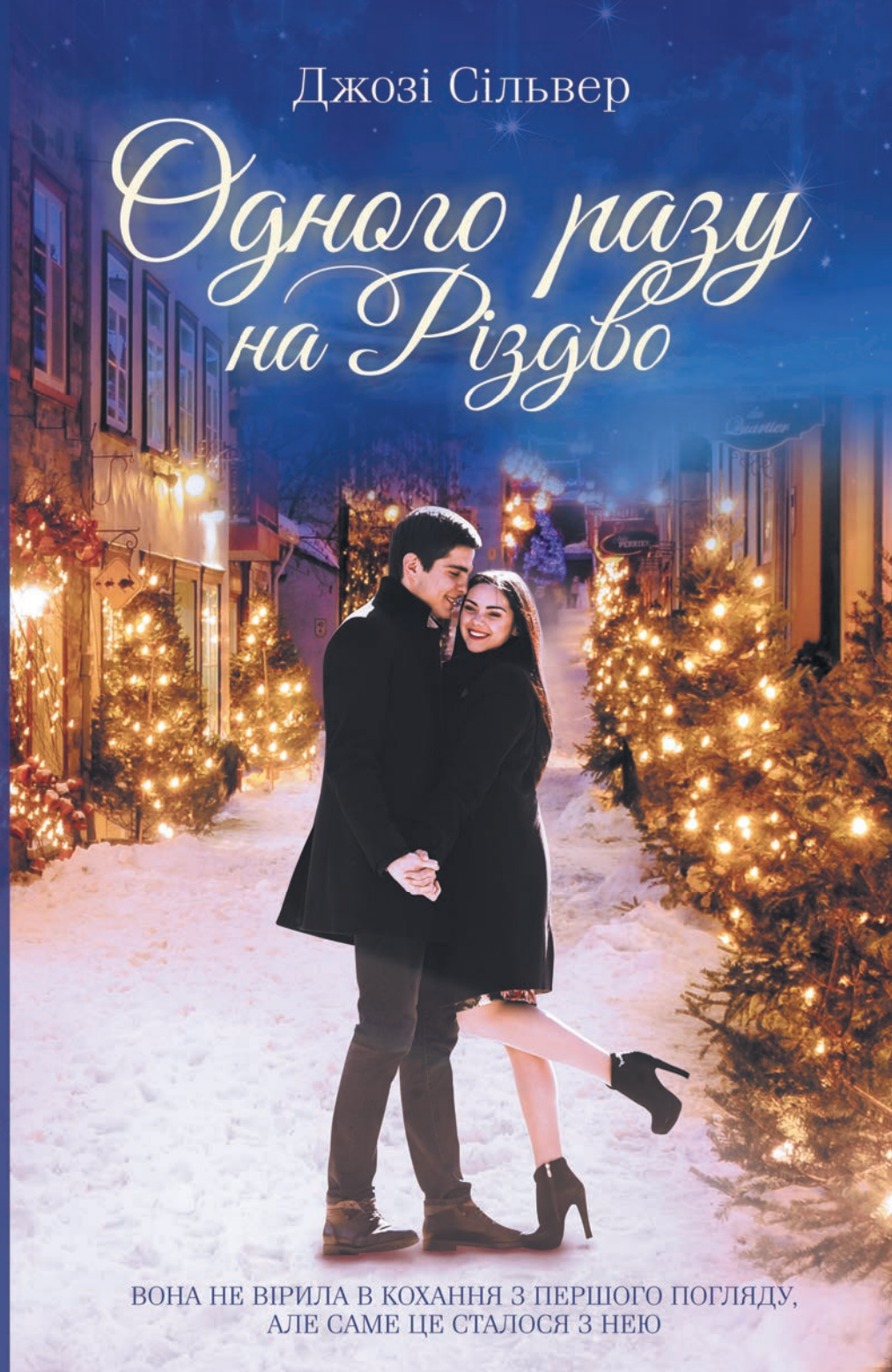
9 786171 257788

Джозі Сільвер

Одного разу на Різдво

Джозі Сільвер

Одного разу на Різдво

ВОНА НЕ ВІРИЛА В КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ,
АЛЕ САМЕ ЦЕ СТАЛОСЯ З НЕЮ

Одного разу
на Різдво

Josie Silver

*One day
in December*

a Novel

Джозі Сільвер

Одного разу
на Різдво

Роман

УДК 821.111
С36

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Silver J. One Day in December : A Novel / Josie Silver. —
London : Penguin Books, 2017. — 432 p.

Переклад з англійської Євгенії Канчури

Дизайн обкладинки *агентства «ТІМ+»*

ISBN 978-617-12-5778-8
ISBN 978-0-241-98227-3 (англ.)

© Josie Silver, 2017
© DepositPhotos.com / sim-
biothy, обкладинка, 2018
© Nemiго Ltd, видання укра-
їнською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформ-
лення, 2018

Джозі Сільвер невиправно романтична.
Майбутнього чоловіка вона зустріла в той день,
коли йому виповнилося двадцять один, —
наступила йому на ногу.
Так і живе вона з ним, двома дітьми та кішкою
в маленькому містечку десь у Мідленді —
Серединних землях Англії.

Джеймсу, Еду й Алексу — з любов'ю

21 грудня

ЛОРИ

Я просто дивуюся, як це кожен, хто сідає взимку до громадського транспорту, не падає одразу ж мертвим під навалою мікробів. За останні десять хвилин на мене встигли й накашляти, і начхати. А якщо оця жіночка попереду ще раз струсить на мене свою лупу, я виллю на неї рештки моєї захололої кави. Пити її все одно вже не можна, бо там повно того лушпиння.

Я така стомлена, що ладна заснути просто тут, на хиткому верхньому поверсі переповненого автобуса. Дякувати Богові, до Різдва мені на роботу вже не треба. Ані мозок, ані тіло більше не витримають ще одного чергування за цією жахливою стійкою реєстрації в клятому готелі. Для клієнтів вона, звісно, виблискує гарненькими вогниками гірлянд, та її зворотний бік — бездушне пекло. Очі розплющені, але я практично засинаю. Уявляю собі, як упаду в сплячку аж до наступного року, бо завтра — додому, до батьків, де все знайоме, усе сповите ностальгією. Щось у цьому є. Ти залишаєш Лондон задля перепочинку в мирному селищі, на Серединних землях, у спальні свого дитинства, де поринаєш у спокійний плин часу, хоча спогади не завжди щасливі. У кожній родині, якими близькими й теплими не були б стосунки, приховані свої трагедії. У нас лихо сталося аж надто рано, шрам від нього — надто глибокий. Не думатиму зараз про це. Різдво має бути часом любові та надії, а також — що в цю мить для мене найважливіше — сну. Сну, що перемежовується з поглинанням святкових страв наввипередки з братом Дерілом і Анною, його дівчиною, та з переглядом повного набору різдвяного кіномотлоху. Бо ніяка втома не завадить подивитися знову й знову, як той бідолаха стоїть мовчки на морозі та махає плакатиками перед дружиною

свого найкращого друга, повідомляючи, що його розбите серце любитиме її завжди¹. Утім, хіба це романтика? Не певна. Я маю на увазі: воно щось подібне, але сльозливе та сентиментальне, а цей хлопець — найпаскудніший друг у світі.

Можна зовсім не турбуватися через мікроби: мали б мене вбити, то вже зробили б це, бо надихалася більш ніж досить. Я при-туляюся лобом до запітнілого скла й роздивляюся картинку Кемден Хай Стрит у мерехтінні різдвяних вогників і сяйві яскравих переповнених вітрин, де продається все: від шкіряних курток до недоладних лондонських сувенірів. Ще навіть четвертої години немає, а вже сутеніє. Не думаю, що в Лондоні сьогодні взагалі було достатньо денного світла.

Моє віддзеркалення в темному склі підказує, що час уже, напевно, зняти цей дурнувятий віночок із ялинкової мішури, який наша королева-менеджер учепила мені на волосся. Вигляд, ніби граєш архангела Гавриїла в різдвяній виставі для дітлахів. Та, коли чесно, це зайвий клопіт. Нікому в цьому автобусі немає до мене діла: ані похмурому чоловікові в теплій куртці, котрий зайняв більшу частину нашого сидіння (він куняє над позавчорашньою газетою), ані зграйці школярів, які перекрикують один одного «на гальорці», ані, звісно, тій жінці з лупою та блискучими сережками-сніжинками. Вибір біжутерії в неї ще той. Була б я стервом, могла б поплескати її по плечу та зауважити, що пані привертає до себе більше уваги тим снігопадом, який здійснюється при кожному повороті її голови. Але я не стерво — хіба в глибині душі. А чи не всі такі?

Боже, скільки він ще буде зупинятися, цей автобус? До моєї квартири всього кілька миль, а він уже набрав людей більше, ніж худоби до фургона в базарний день.

«Давай, — думаю я, — рухайся. Вези мене додому». Але вдома зараз теж похмуро: Сара, моя сусідка, поїхала до батьків. Нічого — нагадую собі — наступного дня я теж виберусь звідси.

Автобус здригається перед зупинкою в кінці вулиці, а я дивлюся, як унизу один потік людей намагається проштовхнутися

¹ Лорі пригадує епізод із фільму «Реальне кохання» (*Love Actually*, 2003).

назовні, тоді як інші тиснуть всередину. Схоже, вони думають, що це така розвага, коли задля рекорду купа дурнів залазить до телефонної будки чи ще кудись. На зупинці, на відкидному сидінні, притулився якийсь хлопець. Це, мабуть, не його автобус, адже він занурився в грубу книжку. Я звернула на нього увагу, бо юнак, здається, геть не помічає шттовханини, що коїться поруч із ним. Уся картина нагадує химерний спецефект із фільму, коли герой залишається зовсім нерухомим, а весь світ навколо нього крутиться, мов розмита картинка в калейдоскопі.

Я не бачу його обличчя, лише потилицю з руським волоссям; воно не дуже коротко підстрижене, напевно, коли відростає, стає хвилястим. Одягнений у вовняне пальто-бушлат, закутаний плетеним шарфом. Це, очевидно, ручне плетиво — справжній кіч, несподіваний для решти його вигляду: темні вузькі джинси, охайні черевики, зосередженість над книгою. Я нахилиюся, намагаючись повернути голову й роздивитися, що він читає, протираю запітніле скло рукавом куртки, щоб краще побачити.

Не знаю, чи то мій порух рукою по склу, чи то блискітки на сережках жінки з лупою, але хлопець щось побачив краєм ока. Він піднімає голову, кілька разів моргає та вдивляється в моє вікно. *Дивиться на мене.*

Ми дивимось одне на одного, і я не можу відвести очей. Відчуваю, як ворухаться мої губи, ніби прагнуть щось вимовити, Бог знає, що саме, але раптом, не відомо з якої причини, приходить усвідомлення: я повинна вийти з автобуса. Мене охоплює непереборний імпульс вибратися назовні, дістатися до цього хлопця. Але я нічого не роблю. Я не рухаюся, бо знаю: у мене жодного клятого шансу пробратися повз сусіда в куртці, проштовхатися крізь натовп, поки автобус не рушив. І тоді за мить я приймаю рішення: залишуся на місці, але спробую переконати його піднятися в автобус, переконати його лише моїм відчайдушним поглядом, сповненим бажання.

Він не кінозірка, не вирізняється класичною красою, але мене підкорює його стильна недбалість, його щирий невимушений шарм відстороненості від натовпу. Мені звідси навіть не видно кольору його очей. Зелені, я б сказала, чи, може, сині?

І ще одне. Може, я видаю бажане за дійсне, але бачу, що та сама громовиця вразила і його, мов невидима подвійна блискавка незбагненно поєднала нас. Його очі розширилися, у них — відвертий шок упізнання. Він розгублено оглядається — так ми поведимося, коли помічаємо старого доброго друга, якого сто років не бачили, та не можемо повірити, що це справді він.

Це ніби: «*О, привіт!*», або «*Боже, це ти!*», чи «*Не можу повірити! Як же добре, що я тебе побачив*» — усе одразу.

Він переводить погляд на чергу, яка меншає, але тих, хто бажає піднятися в автобус, ще досить, потім знову здимає очі на мене. Мені здається, я чую його думки. Він розмірковує, чи божевілья це — сісти не у свій автобус. Або гадає, що міг би мені сказати, якби між нами не було ні скла, ні натовпу, або чи не дурня це все — стрибати через дві сходинки, щоб дістатися до дівчини.

«*Ні, — намагаюся відповідати йому подумки, — ні, ти не будеш почуватися дурником. Я тобі не дозволю. Просто сідай уже в цей клятий автобус, давай!*» Він упритул дивиться на мене, а потім на його прекрасних вустах повільно з'являється усмішка, ніби він не може її стримати. Тоді я всміхаюся у відповідь, голова паморочиться, і я теж не можу цьому зарадити.

«*Будь ласка, сідай в автобус*». Він підхоплюється, раптово вирішуючи, згортає книгу, ховає її до наплічника, який тримав біля ніг. Він іде вперед, а я затамовую подих, притискаю долоню до скла, кваплю його, бо чую, як шиплять, зачиняючись, двері, як водій відпускає ручне гальмо.

«*Ні! Ні! О, Боже не смій рушати! Це ж Різдво!*» Я хочу кричати, попри те, що автобус уже вивертає на дорогу, набирає швидкості, а назовні стоїть він і, не дихаючи, дивиться, як ми від'їжджаємо. Я бачу, як поразка гасить світло в його очах. І тоді — тому що це Різдво й тому що я щойно безнадійно закохалась у незнайомця на автобусній зупинці — я посилаю йому прощальний зневірний повітряний цілунок, притискаю чоло до скла й дивлюся на нього, поки він не зникає.

Потім я усвідомлюю. Чорт! Чому я не видерла аркуша з книжки нещасного хлопця, не написала чогось, не показала йому?

Тож могла б! Навіть не написала номера свого телефону на за-
пітнілому склі. Я могла б відчинити віконце та прокричати йому
своє ім'я, адресу чи ще щось. Можна перебирати безліч варіан-
тів того, що могла б зробити, та не зробила. Нічого не прийшло
мені на гадку тієї миті, бо я просто не могла відвести від нього
очей.

Для випадкових глядачів це, напевно, були шістдесят секунд
німого кіно, вартого Оскара. Відтепер, якщо хтось мене запитає,
чи я колись закохувалася з першого погляду, я відповім:

— Так, однієї чудової миті двадцять першого грудня дві
тисячі восьмого року.

Новорічні обітницї

Цього року лише дві обітницї, але великі, блискучі, розкішні.

1. Знайти його, мого хлопця з автобусної зупинки.
2. Знайти собі першу нормальну роботу в журналі.

Прокляття. Треба було писати олівцем, тоді б я стерла їх та викинула зі свого життя. В ідеалі, насправді, мені б хотілося спочатку знайти страшенно круту роботу в часописі, а потім десь у кав'ярні натрапити на цього автобусного хлопця. І щоб я тримала якийсь корисний ланч, а він би ненароком вибив його в мене з рук, а тоді б подивився на мене й сказав: «О, це ти. Нарешті».

І тоді б ми забули про ланч, пішли натомість гуляти парком, тому що втратили апетит, але знайшли кохання всього свого життя.

Так чи не так, проте побажайте мені успіху.

20 березня

ЛОРІ

— Це не він? Я щойно відчула в нього автобусну ауру — точно тобі кажу.

Я обертаюся туди, куди киває Сара, веду очима вздовж бару, де, як і годиться в п'ятницю ввечері, повно народу. Ми підсіли на цю звичку: тепер, варто нам кудись вийти, одразу роздивляємось обличчя в натовпі, шукаючи «автобусного хлопця», як його охрестила Сара, коли минулого січня ми ділилися різдвяними враженнями. Святування в її родині в Йорку відбуваються значно гучніше, ніж мої затишні посиденьки за багатим столом у Бірмінгемі, але ми обидві повернулися в реальність

зимового Лондона з новорічною хандрою. До спільного «сльозливого горщика» я вкинула свою журливу історію про «кохання з першого погляду», та одразу ж про це пошкодувала. Не через те, що я не довіряла Сариному вмінню зберігати чужі таємниці, а швидше тому, що наступної миті вона зациклилася на ідеї знайти того хлопця більше за мене. А я тихенько божеволіла, думаючи про нього.

— Котрий? — я зосереджено видивляюся в море людей: здебільшого незнайомі потилиці.

Вона чухає носа, гадаючи, як виділити того хлопця, щоб я змогла його роздивитися.

— Он, у центрі, поруч із жінкою в синій сукні.

Жінку помітити легше: хвиля її прямого білявого волосся відбиває світло, коли вона закидає голову та сміється до свого супутника.

Він приблизно того зросту, який мені треба. Волосся ніби схоже, і є щось бентежно знайоме в лінії плечей під темною сорочкою. Це може бути хто завгодно, а може бути й автобусний хлопець. Що більше я дивлюся на нього, то більше впевнююся: пошуки закінчено.

— Не знаю, — кажу, затамувавши подих, бо він дуже близько від нас. Після стількох моїх розповідей Сара, мабуть, краще за мене знає, який він має вигляд. Я хочу підійти. Якщо чесно, я вже почала наблизатися, але Сарина рука спиняє мене: він саме нахилився поцілувати блондинку, яка одразу ж стає для мене найменш привабливою людиною на планеті.

Боже, я ж думаю, що це він! Ні! Так не мало бути. Кожної ночі я програвала у своїх думках безліч варіантів цієї сцени, і вона ніколи, *ніколи* не завершувалась ось так. Іноді він був із компанією хлопців у барі, іноді — у кав'ярні читав на самоті, але ніколи не з'являвся з дівчиною, яку б пестив до нестями просто на людях, так що її блискуча білява макітра йде обертом.

— Холера, — бурчить Сара, підсовуючи мені до руки келих.

Ми спостерігаємо за тривалим цілунком. І ще тривалішим. Божечко, невже ці люди краю не знають? Тепер він мене її дупу, стрімко долаючи межу дозволеного в залюдненому барі.

— Гідність, люди! — гарчить Сара. — Він зовсім не твого типу, Лу.

Я розчавлена. Настільки, що перекидаю одним ковтком цілий келих холодного вина. Мене пересмикує.

— Я, мабуть, хочу піти, — кажу нарешті. Це смішно, але я зараз, напевно, заплачу.

Тут вони завершують довгий цілунок, вона поправляє сукню, він шепоче щось їй на вушко, відвертається та йде просто на нас.

Мить — і я впізнаю. Він проходить повз нас, а я майже регочу від запаморочливого полегшення.

— Не він, — шепочу я. — Навіть не дуже схожий на нього.

Сара заковує очі та видихає повітря, бо теж, мабуть, затамувала подих.

— Трясьця! Хвалити Бога. Хтивий пес. Уявляєш, я його мало не підчепила, коли він ішов.

Вона має рацію. Молодик, який щойно просунув повз нас, сповнений самозакоханості: тильною стороною долоні він витирив помаду дівчини зі свого рота та манірно й задоволено шкірився дорогою до вбиральні.

Боже, мені треба ще випити. Я шукаю автобусного хлопця вже три місяці. Або я знайду його якнайшвидше, або мене в реанімацію заберуть.

Пізніше, повернувшись на Делансі-стрит, ми скидаємо туфлі та валимося на канапу.

— Я от думаю, — починає Сара, перекочуючись зі свого боку канапи до мене, — оцей новий хлопець на роботі може тобі сподобатися.

— Я хочу лише автобусного хлопця, — промовляю я мелодраматично, як у костюмному фільмі.

— А що, коли ти його знайдеш, а він покидьок? — міркує вона. Наші враження в тому барі, очевидно, її добряче струсунули.

— Гадаєш, мені слід кинути пошуки? — я піднімаю з бильця канапи важку голову та дивлюся на подругу. Вона розводить руками й так і завмирає.

— Просто кажу, що тобі треба мати аварійний план.

— На випадок покидька?

Вона підносить великі пальці, напевно, тому, що підняти голову — надто велике зусилля.

— Він може виявитися найкращим, супергероєм вищого ґатунку, — каже вона, — або в нього може бути дівчина. О, боронь Боже, Лу, він може навіть бути одруженим.

Тут мені заціпило горло. Справді заціпило.

— У жодному разі! — шиплю я у відповідь. — Він самотній, він чудовий, і він десь тут поблизу, чекає, коли я його знайду. Я відчуваю, що воно саме так і є, з усією впевненістю п'яної жінки. Або, може, він навіть сам шукає мене.

Сара підпирається ліктем та витріщається на мене. Її довгі руді пасма розтріпалися, туш потекла.

— Я просто кажу, що ти можеш мати нереальні сподівання, і тобі — нам — далі треба діяти обережніше, от і все.

Я знаю: вона має рацію. У цьому барі в мене ледь серце не стало.

Ми дивимось одна на одну, а потім вона плескає мене по нозі.

— Ми його знайдемо, — запевняє. Це такий простий жест солідарності, але від нього в мене клубок у горлі. Усе ж таки я добряче напідпитку.

— Обіцяєш?

Вона киває, кладе руки на серце, а з мого горла виривається бурхливе ридання, бо я втомилася, сп'яніла, і ще тому, що іноді не можу згадати обличчя автобусного хлопця й боюся, що забуду, який він має вигляд.

Сара сідає та витирає мені очі рукавом сорочки.

— Не плач, Лу, — шепоче вона. — Ми й надалі його шукатимемо, поки не знайдемо.

Я киваю, відкидаюся на спину та дивлюся на ліпну стелю, яку наш господар обіцяє полагодити, відколи ми перебралися сюди кілька років тому.

— Ми знайдемо. І він буде ідеальним.

Вона замовкає, потім непевно змахує гострим пальцем над головою.

— Краще йому таким бути. Або я виріжу «покидьок» просто тут, у нього на лобі.

Я киваю. Я ціную її вірність і відповідаю їй тим же.

— Іржавим скальпелем, — погоджуюся, малюючи подумки жаклиний образ.

— І в нього буде зараження крові та голова відпаде, — бурмоче вона.

Я заплющую очі й нечутно сміюся. Поки не знайду цього хлопця, левина доля моєї любові належить Сарі.

24 жовтня

ЛОРІ

— Ну, гадаю, у нас вийшло суперово, — каже Сара, оглядаючи результати нашої праці.

Ми цілий тиждень витратили на ремонт своєї мініатюрної вітальні. Стоїмо обидві, укриті пилюкою та плямами фарби. Ми вже дуже близькі до завершення, і мене охоплює тепле почуття задоволення — от якби ще моя гидотна робота в готелі викликала хоча б половину такого відчуття.

— Сподіваюся, господарю сподобається, — кажу я.

Ми, узагалі-то, не повинні змінювати щось у квартирі, але я не розумію, чого б це він заперечував проти нашого порядкування.

— Він мав би нам за це заплатити, — Сара взяла руки в боки. На ній обрізаний робочий комбінезон поверх яскраво-рожевої жилетки. У поєднанні з її рудим волоссям — ефект пожежної машини. — Ми щойно підняли вартість квартири. Хіба хтось може вподобати отой зношений старий килим, а не ці чисті дошки?

Я сміюся, пригадуючи нашу кумедну боротьбу з килимом, згорнутим у рулон, який ми волочили вниз сходами з нашої квартири на останньому поверсі. Поки зійшли, то впріли, мов шахтарі, та матюкалися, як матроси, обидві обліплені шматками облізлої поролонової підкладки. Нарешті ми вдарили по руках, викинувши його до сусідського контейнера. Сподіваюся, сусіди

нічого не помітять, бо той і так уже був напівзавалений різним мотлохом.

Старі дубові дошки підлоги виявилися дуже гарними — до того, як теперішній власник заховав їх під цією строкатою по-творою, хтось роками переймався тим, щоб вони перебували в належному стані. Ми всі руки відбили, поліруючи їх, і воно таки того варте, бо зараз стоїмо в охайній кімнаті, сповненій світла, яке летється на свіжі білі стіни з великих старомодних вікон. Це старовинний будинок зі шляхетними обрисами, попри ліплону стелю. Ми додали дешевий килимок, накрили розрізнені меблі покривалами з наших спалень та врешті-решт, гадаю, створили маленьке диво.

— Бохо-шик, — заявляє Сара.

— У тебе фарба на волоссі, — я торкаюся своєї маківки, щоб показати, де саме, і, звісно ж, додаю собі ще одну нову пляму.

— У тебе теж, — сміється вона. Потім дивиться на годинник. — Риба з картоплею?

У Сари метаболізм, як у коняки. Це одна з улюблених мною рис її характеру, бо дозволяє мені їсти тістечка, не відчуючи жодної провини. Я киваю, бо теж умираю з голоду.

— Я піду.

За півгодини ми «обмиваємо» нашу нову дивовижну вітальню картоплею з рибою, яку їмо з колін, сидючи на канапі.

— Нам треба кидати роботу та ставати зірками якогось шоу на телебаченні про дизайн оселі, — каже Сара.

— Ми підірвемо це шоу, — погоджуюсь я. — «Лорі й Сара: новий шанс для ваших дизайнів».

Вона завмирає, не донісши виделку до рота.

— «Сара і Лу: новий шанс для дизайну».

— «Лорі й Сара» звучить краще, — сміюся. — Ти знаєш, що я маю рацію. Бо я старша, тож маю бути на першому місці, це по-чесному.

Наш старий жарт. Я на кілька місяців старша за Сару й ніколи не втрачаю шансу скористатися своїм статусом. Вона розбризкує пиво, коли я нахилиюся, щоб узяти з підлоги свою пляшку.

— Обережно, дошки!

— У мене тут таця, — кажу я поважно.

Вона нахилиється та розглядає мою імпровізовану тацю: цьогомісячний рекламний буклет із супермаркету.

— О Боже, Лу, — каже вона повільно, — ми вже користуємося тацею.

Я похмуро ковтаю.

— Це означає, що ми маємо постарішати та завести спільних кицьок?

Вона киває:

— Боюся, що так.

— Може, і так, — бурчу я, — моє особисте життя офіційно вмерло.

Сара скручує свою упаковку від риби з картоплею.

— Маєш звинувачувати тільки себе, — каже вона.

Зрозуміла річ, то вона про автобусного хлопця. Тепер він набув майже міфічного статусу, і я вже готова відмовитися від нього. Десять місяців — довгий строк для пошуків геть не знайомої тобі людини, при цьому ані найменшого шансу на те, що він виявиться самотнім, що я йому сподобаюся і що він не маніяк із сокирою. Сара активно доводить свою думку, що я маю рухатися далі, мені потрібно знайти когось іще до того, як я стану бабцею. Знаю, що вона має рацію, але моє серце ще не готове відпустити незнайомця. Те відчуття, коли наші очі зустрілися... У мене такого ніколи в житті не було.

— Ти вже встигла б усю земну кулю оббігти, відколи його побачила, — каже подруга. — Подумай лишень, скільки досконалих джентльменів через оці твої дії впіймали облизня. А так мала б розповідати онукам у старості казочки про Роберто з Італії та про Влада з Росії.

— Не збираюся заводити ані дітей, ані внуків. Натомість до скону марно шукатиму автобусного хлопця та заведу разом з тобою кицьок, — відповідаю я. — Ми відкриємо центр порятунку, а королева нагородить нас медаллю за службу котам.

Сара сміється, але її очі кажуть: прийшов час запакувати мрії про автобусного хлопця, заховати їх подалі та відпустити його.

— Я щойно згадала, що на кішок у мене алергія, — провадить вона. — Але ти все одно любитимеш мене?

Я зітхаю й тягнуся до свого пива.

— Боюся, ти все зіпсувала. Знайди когось іншого, Саро, нам не бути разом.

Вона сміється:

— У мене наступного тижня побачення.

Тримаюся за серце:

— Як швидко ти про нас забула.

— Я зустріла його в ліфті. І тримала в заручниках, заблокувавши кнопку «стоп», поки він не погодився піти зі мною на побачення.

Мені справді треба вчитися життю в Сарі. Вона бачить те, що хоче, і хапає це двома руками. У сотисячний раз я шкодую, що в мене не вистачило рішучості вийти з того автобуса.

Але факт лишається фактом: я цього не зробила. Може, час уже стати мудрішою: припинити шукати його, припинити напиватися в сльозах і шмарклях після кожної нової поразки.

Є інші чоловіки. Треба поставити своїм життєвим гаслом вислів: «А як би вчинила Сара?» — я впевнена, що вона не потратила б цілий рік свого життя на таку маруду.

— Купимо на цю стіну нову картину? — питає вона, дивлячись на порожнє місце над каміном.

Я киваю.

— Так, чом би й ні. Можна з котиками?

Вона сміється та плескає мене по голові скрученим папером від риби.

18 грудня

ЛОРІ

— Спробуй не робити передчасних висновків, коли сьогодні зустрінешся з Девідом, добре? З першого погляду ти, може, вирішиш, що це не твій тип, але повір: він чудовий. І добрий. Знаєш, днями на зустрічі він поступився мені своїм стільцем.

Скільки тобі відомо хлопців, які на таке здатні? — Сара виголошує цю промову, тримаючи на колінах укріті пилом винні келихи, усі, що їй вдалося знайти в глибині кухонної шафки нашої мініатюрної спільної квартири.

Я міркую, що б таке відповісти, але, якщо чесно, вибору в мене замало.

— Молодик із нижньої квартири відсунув свого велосипеда, щоб дати мені пройти цього ранку. Таке рахується?

— Оце той, що відкриває нашу пошту та щовихідних лишає по собі в холі на підлозі рештки кебабу?

Я тихенько сміюся та занурюю келихи в гарячу пінну воду. Сьогодні ми влаштовуємо нашу щорічну різдвяну вечірку, яку проводимо, відколи перебралися на Делансі-стріт. Хоча й кепкуємо одна з одною, кажучи, що ця вечірка буде значно вишуканішою, бо ми вже закінчили університет, нашими гостями будуть здебільшого студенти та декілька колег, з якими ми ще товаришуємо. Вони прийдуть, щоб випити дешевого вина, поdiskутувати про речі, яких насправді не розуміють. У мене ж, здається, особлива місія: я маю здібатися з незнайомцем на ім'я Девід, якого Сара визначила як ідеального чоловіка для мене. Ми вже це проходили. Моя найліпша подруга уявляє себе свахою. В універі вона вже кілька разів мене так підставляла. Першим був Марк (чи Майк?), який посеред зими з'явився в бігових шортах та протягом усієї вечері намагався викинути з мого меню страви, від калорійності яких можна було позбутися більш ніж за годину вправ у спортзалі. Я люблю добре попоїсти, тож головною стравою в меню, яка мене не цікавила, був Майк. Чи то Марк. Один із них. На захист Сари можу зазначити, що зовнішність у нього була, як у Бреда Пітта, якщо скосити очі та дивитися на нього кутовим зором у темній кімнаті. Що, власне, я й зробила. Зазвичай не сплю з хлопцями на першому побаченні, але тоді відчувала, що мушу спробувати. Заради Сари.

Другий її вибір, Фрейзер, був лише трохи кращим. Я принаймні запам'ятала, як його звать. Поза сумнівом, він був найбільш шотландським шотландцем, якого я колись бачила, настільки, що я зрозуміла ледь-ледь відсотків п'ятдесят з того, що

він казав. Про волинки, здається, не згадував, але я не здивувалася б, якби він мав одну при собі, розібрану, заховану під курткою. Його метелик у клітинку бентежив уяву, але яке це мало значення? Лоханувся він по-справжньому лише наприкінці побачення. Хлопець провів мене додому, на Делансі-стрит, і поцілував так, ніби проводив рятівні заходи «дихання рот в рот». Рятівні заходи із залученням надмірної кількості слини. Я забігла до квартири й одразу кинулася до ванної кімнати. Там побачила себе в дзеркалі. Можна було подумати, що цілувалася я з німецьким догом. Під дощем.

Не скажу, що маю вражаючий перелік хлопців, яких обирала сама. За винятком Льюїса, з яким товаришувала дуже довго, коли ще жила вдома, я весь час даю маху. Три побачення, чотири побачення, іноді навіть п'ять — і незмінне фіаско. Я починаю міркувати, що мати таку блискучу подружку, як Сара, це — палиця на два кінці. Вона змушує чоловіків чекати від жінок чогось нереального. Якби я не любила її до нестями, то б, напевно, видерла їй очі.

Так чи інакше, можете сказати, що я дурна, але знаю: ніхто з цих чоловіків не був для мене *тим самим*. Я дівчина, віддана романтиці. Нора Ефрон¹ — ось ідеальна відповідь про романтичну вечерю моєї мрії. Я хотіла б знати, чи дійсно гарні хлопці так до біса гарно цілуються. Ну, ви зрозуміли. Сподіваюся, між цими жабами таки колись знайдеться принц. Або хоча б щось подібне.

Хто знає, який він, цей Девід, має бути? Раптом третій раз виявиться вдалим? Не збираюся тамувати подих. Можливо, він стане коханням усього мого життя, а може, буде огидним. Але не буду кривити душею: я дійсно заінтригована й майже готова дати собі волю. Не так уже й часто я таке собі дозволяю, особливо в році, що минає. Обидві ми пережили переворот у житті, коли вибралися із затишного світу універсу до робочої реальності. У Сарі це вийшло більш вдало, ніж у мене. Вона майже

¹ Нора Ефрон (Nora Ephron; 1941—2012, США) — режисерка, відома романтичними комедіями, за що її й цінує Лорі.

без зусиль знайшла посаду молодшого співробітника на місцевому телебаченні, а я от досі працюю реєстратором у готелі. Так, попри мою новорічну обітницю, я, безперечно, ще не знайшла роботу своєї мрії. Але або це, або повернення до Бірмінгема. Я страшенно боюся, що, поїхавши з Лондона, уже не повернуся сюди. У Сарі все виходить легше, вона дуже товариська, я ж дещо незграбна в спілкуванні з людьми, а це означає, що співбесіди проходять не досить вдало.

Але не сьогодні. Я маю намір напитися так, щоб та соціальна незграбність навіть голови не підняла. Зрештою, у нас ще потім буде Новий рік — встигнемо забути свою необачну хмільну поведінку. Я хочу сказати: усе, це вже *минулий рік*, хвалити Бога. Рухаймося далі!

І, до речі, сьогодні ввечері нарешті познайомлюся з новим Сариним приятелем. Вона з ним уже кілька тижнів, але з різних причин я все ніяк не могла подивитися на цю дорогоцінну знахідку, хоча наслухалася про нього стільки, що можу вже книгу писати. Йому дуже не пощастило: я вже знаю, що в ліжку він — бог сексу і що Сара сповнена надій мати від нього дітей і стати його дружиною, щойно він досить високо злетить на небосхилі мас-медіа, а все до цього йде. Мені майже шкода цього чоловіка, бо його майбутнє розписане на найближчі кілька десятків років, а йому лише двадцять чотири. Але, слухайте, це ж Сара. Яким би крутим чувак не був, він таки щасливчик.

Вона не припиняє говорити про нього. Знову й знову розповідає мені про їхній нестримний секс, значно більше, ніж я хотіла б насправді знати.

Я підкидаю в повітря мильні бульбашки, як дитина, що грається чарівною паличкою. Мильні пальці знімаю вгору, намагаючись спинити потік її розповідей.

— Окей, окей, усе, будь ласка. Спробую не кінчити в той момент, коли нарешті побачу твого майбутнього чоловіка.

— Тільки йому про це не кажи, добре? — вона шкіриться. — Усе це, про майбутнього чоловіка? Бо він ще нічогісінько не знає. А раптом це його шокує?

— Ти так вважаєш? — кажу незворушно.

— Значно краще, якщо через кілька років він вирішить, що це була його власна чудова ідея, — вона обтрушує пилюку з джинсів і встає зі стільця.

Я киваю. Якщо я добре знаю Сару — а воно так і є, — вона обкрутила його навколо свого тендітного пальчика, і він уже готовий спонтанно освідчитися, коли вона вирішить, що настав слушний момент. Ви знаєте таких людей, до яких усе завжди притягується? Цих полум'яних жар-птиць, які випромінюють ауру, що вабить людей у їхню орбіту? Сара саме така. Але коли думаєте, що це робить її нестерпною, ви помиляєтеся.

Уперше я з нею зустрілася саме тут, на першому курсі універсу. Я вирішила, що краще оселитися не в гуртожитку, а в тих квартирах, які пропонує знімати університет, і знайшла саме це місце. Це високий старий таунхауз, поділений на три частини: дві більших квартири внизу та наша мансарда, причіплена зверху, ніби хтось нагадався втулити її туди в останній момент. Я була просто зачарована, щойно її побачила, мої рожеві окуляри аж тиснули перенісся. Ви пам'ятаєте ту маленьку квартиру, де живе Бріджит Джонс? Саме її мені нагадало це місце, лише трохи більш занедбане й не таке шикарне. Мене чекала там сусідка — зовсім незнайома людина, з якою я буду ділити оренду. Але жоден із цих недоліків не ставав мені на перешкоді; одну незнайому людину витримати легше, ніж дивитися на цілий натовп незнайомців, що тиняються гуртожитком. Я досі пам'ятаю, як перевозила всі свої речі сходами на три поверхи, коли перебиралася туди, сподіваючись, що моя нова сусідка не зруйнує тих мрій про Бріджит Джонс.

Вона причепила до дверей вітальну записку — великими закрученими червоними літерами, розкиданими на звороті старого конверта:

Дорога моя нова сусідко!

Пішла купити якоїсь дешевої шипучки, щоб відсвяткувати наше новосілля.

Хочеш, забирай більшу кімнату, я все одно люблю жити, щоб туалет був під боком!

Цьом.

Так усе й пішло. Вона простягнула мені руку, ще коли я навіть її не бачила. Вона багато чим від мене різниться, але в нас досить спільного підґрунтя, щоб дружба спалахнула одразу. Вона неймовірна: локони, руді, мов пожежна машина, спадають майже до дупи, статура чудова, але чхати вона хотіла на те, який вигляд має.

Зазвичай такі розкішні особи, як вона, змушували мене почуватися поруч у ролі страшенької сестрички, але Сара вміє зробити так, що тобі коло неї добре. Перше, що я від неї почула, коли вона повернулася з крамнички в той день, було: «Щоб я скисла! Та ти ж копія Елізабет Тейлор! Нам на двері треба здоровезного замка вішати, бо інакше тут бунтівний натовп збереться».

Звісна річ, вона перебільшує. Не так уже я і схожа на Елізабет Тейлор. Своїми синіми очима та темним волоссям я завдячую бабусі-француженці по материнській лінії. Вона була доволі відомою балериною років до тридцяти; ми зберігаємо дорогоцінні програмки та газетні вирізки із зернистими фотографіями, які це доводять. Але себе я завжди описувала як невдалу парижанку. Успадкувавши бабусині форми, я не отримала її грації, а охайна зачіска тендітної брюнетки на моїй голові перетворилася на масу кучериків, які доводиться постійно підправляти плойкою. До того ж, я ніколи не змогла б займатися хореографією. Надто вже захоплююся шоколадним печивом. Колись мій метаболізм помститься, і тоді мені клямка.

Сара жартома зве нас «повія і принцеса». Направду, у ній ані грамульки від шльондри немає, а я й близько не вмію поводитися, як справжня леді, щоб мати право зватися принцесою. Я ж кажу: ми зустрілися десь посередині й нам весело разом. Вона для мене, як Тельма для Луїзи¹, саме тому я дещо спанте-

¹ Лорі пригадає героїнь фільму «Тельма і Луїза» (*Thelma & Louise*, 1991).

личена тим, що вона отак раптово потрапила на гачок хлопця, якого я навіть не бачила та не схвалила його кандидатури.

— Випивки в нас достатньо? — вона критично оглядає стрій пляшок, який розтягнувся вздовж кухонного столу. Вишуканою колекцією не назвеш: це те, що нам вдалося набрати на дешевих розпродажах вина й горілки в супермаркетах, але цього має вистачити, щоб зробити вечірку незабутньою. Чи то пак, до повного забуття.

— Аж надто. Народ ще із собою принесе, — заспокоюю я. — Усе буде класно.

Мій шлунок бурчить, нагадуючи, що ми з подругою зі самого сніданку нічого не їли.

— Чула? — питаю, потираючи черево. — Мої кишки просять тебе зготувати «ДС-делікатес».

Сарині сандвічі — частина міфів та легенд Делансі-стрит. Вона відкрила мені таємницю своєї святої сніданкової трійці — бекону, буряку та грибів, — і ми розробляли цю фірмову страву в найкращі часи, що видалися за ці два роки, назвавши її «ДС-делікатес» на честь нашої квартири.

Вона сміється, підводячи очі:

— Сама можеш зробити, ти ж умієш.

— Але не так, як ти.

Із задоволенням виглядом вона відчиняє холодильник.

— Таки так.

Я спостерігаю, як Сара викладає шар курятини та блакитного сиру з латуком, майонезом і журавлиною — точна наука, яку мені ніколи не опанувати. Знаю, звучить огидно, але повірте, це не так. Може, це не є середньостатистичною студентською їжею, але, відколи знайшли таке вигідне поєднання ще в універівські часи, ми завжди намагаємося тримати ці продукти у своєму холодильнику. Це, можна сказати, наша звична їжа. Ну, ще морозиво й дешеве вино.

— Уся суть саме в журавлині, — кажу після першого укусу.

— Тут справа в кількості, — відповідає вона. — Даси забагато журавлини — і ось тобі бутерброд з варенням. Забагато сиру — і ти облизуєш тінейджера в брудних шкарпетках.

Я збираюся вкусити сандвіч знову, але вона підстрибує та хапає мене за руку.

— Чекай. Треба випити, щоб набратися святкового настрою.

У мене виривається стогін, коли я здогадаюся, що вона зараз зроби́ть.

А вона дістає два низьких келихи, нечутно сміється та заглядає вглиб шафки. Там, за пачкою пластівців, ховається вкрита пилом пляшка.

— Чернеча сеча, — каже вона, наливаючи нам по ритуальній порції. Насправді, це бенедиктин, старий трав'яний лікер, який дістався нам разом із квартирою. Етикетка на пляшці твердить, що трунок містить особливу суміш таємних трав і спецій, але на першій же дегустації, щойно після переїзду, ми дійшли згоди: одним із таємних інгредієнтів точно має бути сеча ченця бенедиктинця. З того часу й дотепер, зазвичай на Різдво, ми випиваємо по ковтку з цієї пляшки — ритуал, що приносить нам однаково насолоди й огиди.

— До дна! — шкіриться вона, пускаючи склянку через весь стіл до мене, та сідає на своє місце. — Веселого Різдва, Лу.

Ми цокаємося та перехиляємо наші склянки одним рухом, порожнє скло грюкає об стіл, ми кривимося.

— З плином часу воно не кращає, — бурчу я, відчуваючи, як рідина обдирає шкіру з піднебіння.

— Ракетне паливо, — рипить вона та сміється. — Їж свій сандвіч, ми його заробили.

Сандвічі мають поглинатися в тиші. Коли ми закінчуємо, вона постукує по краю порожньої тарілки.

— Гадаю, якщо зараз Різдво, ми можемо додати ковбаски.

Я хитаю головою.

— Не змішуй з «ДС-делікатесом».

— У житті мало такого, що не можна було б покращити со-сискою, Лорі, — вона підняла брову. — Ніколи не знаєш, може, тобі сьогодні пощастить із побаченням з Девідом.

Враховуючи два побачення наосліп, які мені влаштувала Сара, я б не сказала, що ця перспектива мене дуже надихає.

— Давай уже, — я занурюю тарілки до мийки. — Нам краще приготуватися, скоро всі придуть.

Коли Сара знаходить мене й буквально витягає за руку з кухні, мені вже досить добре після трьох келихів білого.

— Він тут, — шепоче вона, ледь не розтросуючи кісточки моїх пальців. — Іди привітайся. Ти маєш побачити його просто зараз.

Я, усміхаючись, прошу вибачення в Девіда, поки вона мене витягує з кухні. І вже починаю розуміти, що Сара мала на увазі, називаючи його бугаєм.

Кілька разів він мене розсмішив, увесь час пильнуючи, щоб мій келих не спорожнів. Я вже починала розмірковувати про невеличкий пробний цілунок. Він доволі приємний, у стилі Росса з «Друзів». Але мені набагато цікавіше побачити нову Сарину половинку, а це означає, що завтра від Росса з «Друзів» залишиться лише каяття. Кращого барометра не знайдеш.

Вона тягне мене крізь натовп наших приятелів, які п'ють і сміються, через усю цю купу людей, яких я навіть не впевнена, що знаю, поки ми нарешті не дістаємося до її хлопця, який не-впевнено завмер біля вхідних дверей.

— Лорі, — Сара нервує, але очі її сяють, — познайомся, це Джек. Джеку, це Лорі. *Моя Лорі*, — додає вона з наголосом.

Я відкриваю рота, щоб сказати «привіт», і бачу його обличчя. Серце підстрибує до самого горла, я відчуваю, ніби хтось при-клав до моєї грудини дефібрилятор та увімкнув його на повну потужність. Не можу вимовити ні слова. Я знаю його. Таке від-чуття, що бачила його минулого тижня — уперше і востанне. Бачила, коли моє серце зупинилося. Це той самий погляд з верх-нього поверху переповненого автобуса дванадцять місяців тому.

— Лорі, — він промовляє моє ім'я, а я ладна розплакатися від того істинного полегшення: він є, він тут. Може, це божевілья, але весь минулий рік я жила надією, що натраплю на нього. І ось він тут. Сотні натовпів я прочісувала, шукаючи його обличчя, вигля-дала його в барах та кав'ярнях. Я була згодна на все, окрім відмови від пошуків автобусного хлопця, попри Сарине бурчання, що я те-ревеню про нього так часто, що вона знає його краще за себе.

Не впізнала, як виявилось. Натомість вона представила його мені як кохання всього її життя.

Зелені. Очі в нього зелені. Деревний мох — по краях райдужної оболонки, тепле бурштинове золото просочується біля зіниць.

Але мене вражає зараз не колір його очей, а той погляд, яким він дивиться на мене. Переляканий спалах упізнання. Голова йде обертом, як від раптового удару. А потім — це відчуття зникає з новим ударом серця, і я все гадаю: може, це величезна сила мого бажання змусила мене уявити, що цей погляд узагалі був.

— Джеку, — мені нарешті вдається простягнути йому руку. *Його звати Джек.* — Так приємно вас бачити.

Він киває. Мінлива напівусмішка майнула на губах.

— Лорі.

Я кидаю погляд на Сару, відчуваючи страшенну провину, упевнена, що вона здатна помітити щось недобре. Але подруга просто дивиться на нас, розпливаючись в усмішці, вартій сільського дурника. Боже, благослови дешеве вино.

Його рука тепла й сильна. Він стискає мою міцно та чемно, скоріш як на діловій зустрічі, ніж на різдвяній вечірці.

Не знаю, що мені вдіяти із собою. Усе, що б я хотіла зробити, усе буде неправильно. Як і обіцяла, я не кінчила просто на місці, але щось таки відбувається з моїм серцем. Як, у біса, узагалі могла трапитися така довбана клята халепа? Він не може бути Сариним. Він мій. Він мій уже цілий рік.

— Правда вона чудова?

Сара поклала руку на мій попереk, підштовхуючи, навіть штовхаючи мене до нього, хоче, щоб ми обійнялися, бо її відчайдушне бажання — ми маємо стати найкращими друзями. Я приголомшена. Джек нервово сміється та крутить очима, йому, очевидно, незручно від Сариної поведінки.

— Саме така чудова, як ти розповідала, — він погоджується та киває, ніби висловлюючи захоплення новою машиною свого друга. У його погляді, спрямованому на мене, промайнуло щось схоже на прохання про вибачення. Він намагається вибачитися тому, що пам'ятає, чи тому, що Сара поводить, як підстаркувата тітонька на весіллі?

— Лорі? — Сара переводить увагу на мене. — Правда ж, він такий самий, до дрібнички, чудовий, як я й розповідала? — Вона сміється, пишаючись ним, — так і мало бути.

Я киваю. Болісно ковтаю клубок у горлі. Навіть змушую себе розсміятися.

— Звісно, він такий і є.

Сара так відчайдушно прагне того, щоб ми один одному сподобалися. Тож Джек послужливо нахилиється й торкається губами моєї щоки.

— Приємно зустрітися, — каже він. Голос ідеально пасує йому. Прохолодний, упевнений, багатий, насичений ніжною мудрою дотепністю. — Вона весь час про тебе говорить.

Я знову сміюся, хоча мене трусить.

— Таке відчуття, ніби я тебе теж знаю.

А так воно і є. Я відчуваю, ніби знала його завжди. Я хочу повернути обличчя так, щоб зустрітися з ним губами. Я хочу затягти його на одному диханні до моєї кімнати, зачинити двері, сказати, що кохаю його, зірвати одяг та плигнути з ним у ліжку, потонути в ароматі його шкіри — чистому, теплому, мов пахощі літнього лісу.

Я в пеклі. Я ненавиджу себе. Задля власної безпеки відступаю на кілька кроків від нього й борюся зі своїм нещасним серцем, щоб те припинило битися голосніше за музику.

— Вип'єш? — пропонує Сара легковажно й голосно.

Він киває, вдячний, ніби йому кинули рятівний круг.

— Лорі? — Сара поглядом кличе мене за ними.

Я відхиляюся та показую поглядом на ванну кімнату, роблячи вигляд, що мені неодмінно треба до туалету.

— Я до вас ще прийду, — мені треба піти геть від нього, від них, від усього цього.

У безпеці ванної кімнати я бахаю дверима та гепаюсь на дупу, охопивши голову руками, ковтаючи ротом повітря, щоб лишень не розплакатися.

О Боже, о Боже. О Боже! Я люблю Сару. Вона — моя сестра в усьому, хоч і не біологічно. Але це... Я не знаю, як провести наш корабель між цими скелями так, щоб він не потонув, щоб

ми лишилися неушкодженими. Надія спалахує в моєму серці, коли я уявляю собі: ось я вибігаю звідси, просто розповідаю всю правду, може, тоді Сара зрозуміє, що її притягнуло до Джека те, що вона впізнала в ньому мого автобусного хлопця. Бог бачить, я його їй хіба що не малювала.

Яке непорозуміння! Як ми сміятимемося з цього чистого абсурду! Але... потім що? Вона граційно відступає вбік, а він тепер мій новий хлопець — просто, як граблі? Я навіть не думаю, що він упізнав мене, Боже милий! Важкий свинець поразки падає з усією силою на тендітну сміховинну надію — реальність підкралася непомітно. Я не можу цього зробити. Звісно, я не можу. Сара гадки не має і, Боже, така щаслива. Вона сяє яскравіше за зірку того клятого Віфлеєма. Може, зараз і Різдво, але це реальне життя, а не якесь там сране голлівудське кіно. Сара — моя найкраща подруга, у всьому світі. І яким би не було сильним моє почуття, поки воно не вб'є мене, я ніколи не покажу Джеку О'Марі жодних таємних чи мовчазних знаків про те, що для мене він — ідеал і моє розбите серце любитиме його вічно.

19 грудня

ДЖЕК

Дідько, яка ж вона гарна, коли спить.

У горлянку ніби хтось лопату піску сипнув, а Сара, мабуть, зламала мого носа, коли в ліжку минулої ночі відкинула голову назад. Та зараз я ладен простити їй геть усе, бо її полум'яне волосся тече по плечах і далі на подушки, ніби її занурили у воду. Вона схожа на маленьку Русалоньку. Ну так, я розумію, що такі думки роблять мене схожим на збоченця.

Я вислизаю з ліжка та підхоплю першу одежину, яка є під рукою, — Сарин халатик. Він розмальований ананасами, але я гадки не маю, де дівся мій одяг, а мені потрібні пігулки від головного болю. Пам'ятаючи стан соратників з минулого вчора, я не здивуюся, що пара-трійка з них розтягнулися десь у вітальні, тож, гадаю, ананаси шокують їх менше, ніж моя

Подяка

Величезна подяка Кейті Лофтус, моїй розумній, добрій і мудрій редакторці. Ваші інтуїція й розуміння були моїм безпомилковим керівництвом у цій книзі — від задуму до завершення. Я, чесно, не змогла б написати її без вас, ви — справжній діамант.

Ще більша подяка Карен Вітлок, Еммі Браун та всім у «Вікінгу»: працювати з вами — щастя й насолода.

Численні подяки Сарі Скарлетт і всім, хто входить до цієї блискучої та надзвичайної славної команди правників.

Джессові Гарту — не можу висловити, як захоплююся обкладинкою! Дякую, вона залишиться на стіні мого кабінету навечно.

Дякую щиро, як завжди, моєму агенту, Джеміні Форрестер і всім у Девіда Гайма.

Одна особиста примітка: любов і подяка Боб-леді та кокеткам — не було нічого такого, про що я могла б запитати й не отримати від вас відповіді! Ви — моя секретна зброя.

Спасибі, як завжди, усій моїй прекрасній родині й друзям за вашу непохитну підтримку та заохочення.

Нарешті, головне: дякую моїм улюбленим Джеймсу, Еду й Алексу. Ви — мої найкращі назавжди.

Літературно-художнє видання

СІЛЬВЕР Джозі
Одного разу на Різдво

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 21.09.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Сільвер Дж.

С36 Одного разу на Різдво / Джозі Сільвер ; перекл. з англ. Є. Канчури. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 320 с.

ISBN 978-617-12-5778-8

ISBN 978-0-241-98227-3 (англ.)

Чи можна зустріти кохання на автобусній зупинці? Лорі зустріла... Від про-
низливого погляду незнайомця її серце шалено застукало. Однак автобус рушив,
а хлопець так і лишився на зупинці. Минув рік. На різдвяній вечірці подруга
Сара знайомить Лорі зі своїм хлопцем Джеком. У ньому Лорі впізнає незнайом-
ця з зупинки, якого так шукала... Та відтепер вони можуть бути лише друзями.
Минає кілька років, а Лорі все ще не може забути про свої почуття. Одного дня
Джек зізнається, що тоді на вечірці впізнав Лорі, що згадує її погляд і досі... Та
краще б вона не чула цієї правди. Бо до чого це призведе?..

УДК 821.111